

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 11. Junii. De sancto Barnaba. Erat vir bonus & plenus Spiritu sancto.
Tantò unusquisque est magis aut minus verè bonus & sanctus, quantò
magis minusve participat de Spiritu sancto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

VERITATES PRACTICÆ.

AD DIES FESTOS SANCTORVM
QVI INCIDVNT IN HANC
TERTIAM PARTEM.

DE SANCTO BARNABA APOSTOLO.

Erat vir bonus, & plenus Spiritu sancto & fide. Act. II.

VERITAS PRACTICA.

Tantò unusquisque est magis aut minus verè bonus & sanctus, quantò magis minusve participat de Spiritu sancto.

RATIO EST, Quia tantò quis est magis aut minus verè bonus & sanctus, quantò magis de vera bonitate & sanctitate participat, Sed vera bonitas & sanctitas est Spiritus sanctus. Ergo tantò quis est magis aut minus verè bonus & sanctus, quantò magis minusve participat de Spiritu sancto; quem proinde oportet crebrò & vehementer orare & colere.

I. PUNCTUM.

Act. 4. 9.
II. 12. 13.
14. & 15.

HALIS hic vir, quantique meriti fuerit, discite ex libro actuum Apostolorum, notatis capitibus, ubi sic inter alia, de illo, & de coapostolo ipsius Paulo; omnes Apostoli simul congregati loquuntur Antiochenis Christianis; *Placuit nobis collectis in unum eligere viros & mittere ad vos cum carissimis nostris Barnaba & Paulo, hominibus qui tradiderunt animas suas pro nomine*

Domini nostri IESU Christi. Sed ipse Spiritus sanctus, jam ante quanti eum faceret, satis manifestarat, cum ex omnibus Discipulis, eum segregandum iussit ad idem prædicationis evagelicæ munus, ad quod Apostolus Paulus erat vocatus. Segregate, inquit, mihi Saulum & Barnabam, in opus ad quod assumpsi eos.

Act. 13.

Quid quod idem Spiritus sanctus totum se ipso replevit hominem, ut ex eisdem actis relatum est, nonne hoc unum sufficit ad singularem sancti viri sanctitatem declarandam? Nam ut habet proposita veritas, Tantò unusquisque est magis aut minus bonus & sanctus, quantò magis minusve participat de Spiritu sancto; Unde cum sanctus hic Apostolus plenitudinem quandam huius Spiritus participat, quid nisi plenitudinem sanctitatis & bonitatis habuit? Congaude illi, & ope ejus ad veritatis notitiam & praxim implorata, expende primò quàm verum sit quod prima propositione dicitur, tantò unumquemque magis aut minus verè bonum & sanctum esse, quantò magis minusve de vera bonitate & sanctitate participat. Sicut enim à divitiis homo est dives, à doctrina doctus, à fortitudine fortis, à iustitia iustus; & à cæteris qualitatibus ita instructus & affectus, quales ipse sunt; sic; rorsus à bonitate & sanctitate bonus & sanctus est, quisquis

VN3

Ephes. 4. quisquis est sanctitatis capax, & à majori bonitate magis bonus & sanctus. Invenite novum hominem qui secundum Deum creatus est in iustitia & sanctitate veritatis: Id est, in vera sanctitate, non falsa, non adumbrata. Quænam sit porro illa veritas seu vera sanctitas deducunt sancti Patres à duobus Græcis vocabulis quorum primum & magis usitatum est *ἀγιότης* seu *ἀγιος* quod componitur, inquit Origenes, ex à privativa & *γῆ* id est terra, quasi dicas sine terra, sine terrenis affectibus. Hic proprius veræ sanctitatis effectus & character: unde S. Dionysius vocat eam *omni ex parte immaculatam puritatem*.
I. de Div. Nom. c. 12. Aliud verò vocabulum est *ἰσότης* seu *ἰσότης*, quod dum S. Chrysolomus utitur, intelligit semper ab omni scelere & labe immunem puritatem; unde & S. Jacobus veram religionem vocat *mundam & immaculatam apud Deum*; Quia ejus præcipua pars est, ut ait, *immaculatam se custodire ab hoc sæculo. Salvum me fac Domine, quoniam defecit sanctus; quoniam diminuta sunt veritates*. Sic nempe deficit Sanctus dum deficit veritas seu vera sanctitas quæ ab hominibus diminuitur, detruncatur, pervertitur, & depravatur.

II. PUNCTUM.

AT vera hæc bonitas & sanctitas est Spiritus Sanctus.

Non modò in se ut est increata bonitas & sanctitas cum duabus aliis divinis personis, sed in nobis dicitur vera sanctitas; primò quatenus verè sanctificat animam nostram suâ præsentia, suâ gratiâ, cæterisque donis supernaturalibus illi adjunctis, quæ nos à terrenis ad cœlestia transferunt. Deinde quatenus operatur in nobis, & nos in eo quidquid sanctum & bonum est, per triplicem viam perfectionis, purgandi nos ab omni labe peccati, tum illuminando ad eas virtutes cognoscendas & exercendas quæ sunt nostro conformes statui. Denique provehendo ad sublimem quandam unionem cum Deo, in qua constituti crescimus quotidie tum multitudine tum perfectione nobilissimorum caritatis actuum; ut patet in illis primis Christianis qui sancto serventes Spiritu tua omnia projiciebant ad pedes Apostolorum, uno contenti Deo, quos inter jam à prima conversionis die singulariter eminebat B. Barnabas, de quo hæc sunt insigniter scripta in Actis Apostolorum: *Joseph autem qui cognominatus est Barnabas ab A-*

postolis, quod est interpretatum, filius consolationis, Levises Cyprius genere, cum haberet agrum, vendidit eum, & attulit pretium, & posuit ante pedes Apostolorum.

Sic nempe Spiritus veritatis quem mundus non potest accipere, mundana & terrena omnia consulebat abjicienda, ut toti spirituales & cœlestes evaderent, qui à terrenis affectibus emerissent. Ad pedes verò Apostolorum non in manus, pecuniam & sua quæque afferebant, tum quòd indigna illa reputarent quæ illorum manibus contrètarentur, tum quòd, ut ait S. Chrysolomus majoris ducebant Christiani quòd ab Apostolis dona reciperentur, quàm quòd darentur. Hoc est enim potissimum contemnere opes, hoc est pascere esurientem Christum, si absque arrogantia & fastu id facias, sicquæ des aliis quasi tibi ipsi plura dari quàm dare beneficia videaris.

O excellentem illorum hominum sanctitatem! ò singulare Spiritus S. donum quo uno reliqua continentur, quando sic affecta est anima ut postquam sua omnia externa & interna dederit, plus se recepisse ab eo qui accepit sua, quàm se dedisse sentiat!

III. PUNCTUM.

TANTO igitur unusquisque est magis aut minus verè bonus & sanctus quanto magis minusve participat de illo Spiritu Sancto à quo est talis bonitas & sanctitas quæ est immaculata puritas & vera sanctitas. *Auferes spiritum eorum & deficient, & in pulverem suum revertentur. Emittes spiritum tuum & creabuntur, & renovabis faciem terra.* Prius auferendus nos Spiritus, tum deinde datur divinus. Quantum auferitur de nostro, tantum datur de divino. Si toti nostro exinanimur, toti divino replemur, ò qualis mutatio, ò qualis Spirituum diversitas, humani & divini! Et tamen formidamus dare nostrum, vix mediam ejus concedimus partem, vix ultro etiam gratis oblatum Spiritum illum Sanctum recipimus aut retinemus; priusquam enim de nostro possimus aliquid, sese ipse offert, sese insinuat, ipse nos excitat, ipse pro nobis postulat, id est, postulare facit, & postulantibus sese amplius atque amplius in dies communicat.

Quis ex vobis, inquit Dominus, patrem petis panem, nunquid lapidem dabis illi? Aut piscem? nunquid pro pisce serpentem dabis illi? Aut si pueris ovum, nunquid porriges illi scorpionem? Sed ergo

ergo vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester de caelo dabit Spiritum bonum petentibus se. Ubi aptè Beda: bonum dicit ex quo omnia bona: & hoc unum

præcipue petendum manet quia in eo una cetera continentur. Vide supra Sabbato ante Pentecosten, quomodo S. Spiritus sit orandus.

Die 21. Junii.

DE BEATO ALOYSIO GONZAGA SOCIETATIS JESV.

Consummatus in brevi explevit tempora multa. Sap. 4.

VERITAS PRACTICA.

Mendaces filii hominum in stateris, si res non pendunt coeli pretio.

RATIO EST, Quia hoc est homines esse mendaces in stateris, si res aliter æstiment quam revera valeant.

Sed si res non pendunt coeli pretio, res aliter æstimabunt quam reipsa valeant.

Ergo & evunt mendaces in stateris. Quod quàm sit damnosum patet. Quàm sit verò cavendum & qua industria, discas ex Beato illo, cuius est hodierna memoria apud Patres Societatis Jesu.

I. PUNCTUM.

ALOYSIUS Gonzaga Marchio Castellionensis ex serenissima Mantuanorum familia, cum ageret annum decimum octavum admissus est in Societatem Jesu, in qua tantum vixit per quinque annos; sed tanta cum perfectione, ut verè de eo dici possit quod Sapiens de Henoch refert, Consummatus in brevi, explevit tempora multa. Id est, in illo brevi spatio quinquennii, tantum sibi meritum cumulum & thesaurum comparavit, quantum si alius non ita studiosus perfectionis sibi collegisset per multas annorum decades. Hoc autem inter alia pietatis colendæ monumenta, quæ de illo sanè multa extant, narratur solemne ipsi fuisse dicere, quoties de rebus humanis cogitaret, audiret, aut usurparet aliquid; Quid hoc ad vitam æternam? Quasi diceret, non aliter mihi res ista est æstimanda & usurpanda quàm prout revera valet; neque aliud planè valet quàm prout me ex divina ordinatione juvat ad finem meum qui est honor Dei

cum vita æterna, consequendum. Cui quidem d. Sto cum interiorem conformaret animum ad singula quæque obversantia vel abstinendo, vel sustinendo, mirum quantum in religiose perfectionis studio illis quibus vixit annis profecerit, quippe qui hac soletti arte & continua praxi nihil inane faceret, nihil non meritorium, nihil non actu & re ipsa intentum ac directum ad beatum & æternum illum finem cui possidendo creati sumus.

Quod & nos cum divina gratia ut fructuosius imitemur, proposita est veritas, quæ non modo sanctæ hujus praxis utilitatem, verum & necessitatem quandam ostendat, cum alioquin nisi qua hic Beatus statera res humanas ponderabat, ponderemus, sumus illi mendaces filii hominum in stateris, de quibus Psaltes Regius, Quis hoc autem de se verè dici patiatur? At profectò id tam verè dici poterit, quàm certum est ex vulgato Scripturæ stylo & sensu, Esse mendacem in stateris, nihil aliud esse quàm iniquè & injustè de rebus judicare, seu plus aut minoris eas facere & prædicare quàm valeant. Sicut enim qui privato & injusto pondere, id est, graviori vel leviori quàm leges ferant, res vendibiles ponderaret, mendax in stateris diceretur, quod graviter in lege cavebatur; sic qui majoris aut minoris res externas hominum & internas æstimat; qui honorem scilicet, divitias, felicitatem sæculi, popularem auram & similia magno in pretio habeat; paupertatem verò, humilitatem & virtutes mundo despectas despiciat; mendax est in statera, id est, in illa æstimatione & judicio quod de rebus facit. Nolite facere iniquum aliquod in judicio, in regula, in pondere, in mensura. Statera justa, & aqua sint pondera. Statera dolosa, abominatio est apud Deum, & pondus æquum voluntas ejus.

Pf. 61.

Lev. 29. Prov. 11.

II. PUNCTUM.

Sap. 4.